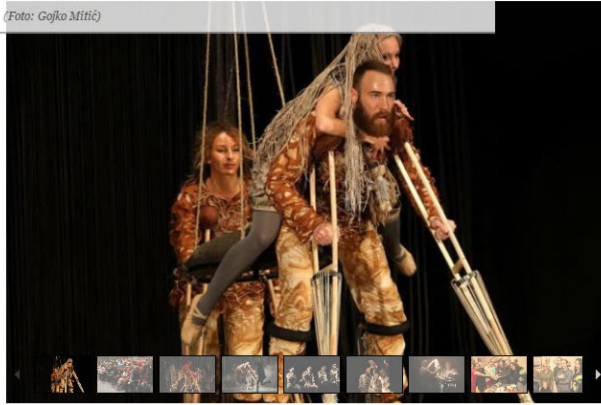

Tamara nam uvijek iznjedri neku kazališnu čaroliju

(Foto: Gojko Mitić)

Objavljeno 29. listopada, 2016.

[Preporučiti](#) [Podijeli](#) Ovo preporučuje 201 ljudi. Registriraj se kako biste vidjeli što vam prijatelji preporučuju. [G+1](#) Preporučite to na Googleu

Možda ovaj puta nisu morali pamtili gomilu teksta, ali su morali vješto hodati, skakati i plesati na štulama i skakalicama

Da, ponovno joj je pošlo za rukom iznenaditi - i one okorjele, u kazalište bezuvjetno zaljubljene, i čangrizave "kritizere" koji trljaju ruke u nadi da će nešto poći po zlu ili barem biti samo još jedna dosadna predstava, ali i one kojima predstava zapravo nije ni namijenjena, onima najmlađima, koji se ipak uvijek nađu na premijerama Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića, a predstavu gledaju srcem. Ona je Tamara Kučinović, zanesena 32-godišnja glumica s osječkom diplomom i redateljica kazališta lutaka, za što je po diplomu potegnula čak do St. Petersburga. No, to sve znamo, kao i da kada ju god posao redateljice dovede u naše osječko 'malo' kazalište, Tamara nam uvijek iznjedri neku kazališnu čaroliju i dopusti nam da zavirimo u njezine snove. Upravo tako bilo je i u petak navečer, na svečanoj premijeri Nazorova "Bijelog jelena", kojega je i dramaturgizirala, a 'uspu' je i stala na štule/skakalice i zaplesala čardaš s ansamblom.

Nakon napornog sam tjedna na poslu s veseljem i, priznajem, velikim očekivanjima požurila na premijeru. Uvijek povedem i svoju kći, no ovaj sam puta dvojila i vagala jer je predstava namijenjena starijima od sedam godina (a i lektirni je naslov za 3. razred osnovne škole), a njoj su tek četiri. Svjesno sam riskirala i isplatilo se objema. Njoj je problem bio jedino dočekati da predstava konačno počne, sve strpljivo i pažljivo gledala, a onda na putu doma nije prestajala pričati o predstavi i tražiti od mene da joj iznova pričam što je bilo, suptilno me ispravljajući svaki puta kad sam nešto zaboravila. Toliko o publici, u kojoj sumnjam da je itko bio tko nije zadovoljio svoje apetite za estetski vrhunski uglancanom predstavom, emocionalnim punjenjima i pražnjenjima, izvrsnom glumačkom predanošću, fantastičnom glazbom (koja je izbor redateljice, njezinog asistenta Nikše Eldana, ali i čitavog ansambla)...

Već sâm početak pokazao je kako će uprizorenje obilovati sjajnim rješenjima: koreografskim, glumačkim, redateljskim, scenografskim, kostimografskim. Uz glazbu uz koju je nemoguće bilo ostati ravnodušan i koja je sjajno pojačavala ionako snažne emocije (Edith Piaf: Non, je ne regrette rien), scena smrti/odlaska roditelja suptilno je prikazana izlaskom majke i oca iz svojih košulja koje su, prazne poput ljuštura, ostale u rukama 6-godišnje Anke (kasnije Bijelog jelena).

Tko voli ovu Nazorovu priču (poput mene, koja sam kao mala svake noći do iznemoglosti 'tlačila' stariju sestru da mi ju čita iznova) emocije je mogao i onjušiti i osluhnuti jer su se čule u zraku, bile su skrivene i u usamljenim kogačama starih bicikala koji su čitavo vrijeme visjeli nad scenom kao podsjednici na igru, slobodu, ljubav, nevinnost i iskrenost koje u sobi gaje i djeca i životinje.

Iskrenu emociju mogli smo pročitati na licima malog, ali kompaktnog ansambla, koji gotovo da na sceni nije progovorio riječ, a sve je pršalo od ekspresije i impresije. Možda ovaj puta nisu morali pamtili gomilu teksta, ali su morali vješto hodati, skakati i plesati na štulama i skakalicama, rolati se i štosvejošne.

U fizičku okretnost Edija Čelića i njegove maestralne glumačke transformacije već smo se uvjerali, ali što mu je ovaj puta pošlo za rukom, ovaj nogom, treba doći vidjeti. I ne misliti zavidno na sve potrošene kalorije i proliven znoj, nego uživati u granicama koje su opet pomaknute. I ne pokušavati to doma.

Ponovno se vrijedna ukazana joj povjerenja - ovaj puta naslovne uloge (+ naratorica) - pokazala sjajna mlada Kristina Fančović, svladavši silan tekst i efektno oblikovavši i zaokruživši svoj lik, gradeći ga postupno i vješto. O Areti Čurković uvijek je lijepo i nikad uzaludno 'trošiti' superlative. U višestrukim su se ulogama pojavljivali svi - osim Kristine Fančović - pa i višestruke pohvale zaslužuju, bilo da su ptičji par (Inga Šarić i Đorđe Dukić), vukovi (Gordan Marjanović, Srđan Kovačević), Ulrik, knez Bodo, košuta/mama (Ivana Vukičević) ... Iskakali su iz uloga jednako spretno kao i iz kostima. I zaslužili snažan pljesak, uistinu i povike Bravo!, ovacije, oduševljenje, iskrene uzdahe, podršku i poneku skrivenu suzu. Ako je i bilo padova, modrica, upala mišića - isplatilo se. Činilo se da je sve ono što čine tako jednostavno i prirodno, baš kakvo je bilo i krajnje efektno svjetlo (rad Igora Eleka i redateljice) ili od prirodnih materijala načinjeni kostimi (rad Zdenke Lacine, kao i fantastična scenografija), sukreirajući atmosferu nekako nadnaravnom, dalekom, a opet oko nas. Sada samo trebamo strpljivo čekati (usput odlaziti u kazalište redovito) i gledati kako predstava raste, razvija se, osvaja neke nove klince i utire si put u sigurnu i sjajnu budućnost, a ako pri tom dobiju i poneku nagradu, pa tko bi se žalio.

Narcisa VEKIĆ